

Rekkamies Rahikaisen parta Perkele, mikä aamu! Piti lähteä viideltä Venäjälle ostamaan tupakkaa ja bensaa. Tupakkaa naiselleni. En saa kahvia alas, vaan heitän sen viemäriin. Vessan peilistä katsoo ahdistuneet silmät ja naamassa rehottaa ruokkoamaton parta, jota olen alkanut inhota yhtä paljon kuin naistani. Miksi edes kasvatin sen. Perkele, tuon naisen pyynnöstä tietenkin. Koulussa en pystynyt keskittymään, en sorvaamiseen enkä teoriaan. Varsinkaan teoriaan. Leikkasi kiinni, kun vanha lukihäiriöni räjähti taas päälle, jos vain yritinkin kuunnella ja kirjoittaa muistiin yhtä aikaa. Eihän tästä tule lasta ei paskaa. Ahdistaa perkeleesti. En tiedä kertoako nukkuvalle naiselleni. En jaksa enää. Olin jättänyt taakseni vuodet tien päällä ja olin jättänyt taakseni juovan puolisoni, rakkaan exäni. Tämän piti olla uusi alku, kouluineen kaikkineen. Otan naisen antaman partahöylän ja alan kihnuttaa kaulalta ylöspäin. Varmuuteni häviää, enkä enää tiedä jatkaisinko leukaparran kohdalla, mutta kun ensimmäinen jälki on tehty, loppu menee leikiten. Siinä ei näperrelty kun peilistä jo katsoi kalpea, parraton mies, joka oli muhinut mielenpohjalla siitä asti kun aloin naisen pyynnöstä partaa kasvattamaan. Tukka menee samalla vaivalla – kalju ja parraton aivan kuten suhteen alussa, saatana. Ahdistus helpotti hieman ja hymyilin vinosti peilikuvalleni, hyristen hiljaa: - On tyyni nyt, ei tuule nyt, ja tuulikin on tyyntynyt. Maija kuului heräävän ja menevän parvekkeelle aamutakissaan. Menin olohuoneen poikki parvekkeelle muina miehinä hänen viereensä kaiteeseen nojaamaan. Eikös sinun pitänyt lähteä ulkomaille? Eipä sitten huvittanut. No parempi niin, saamme olla koko aamun kahdestaan ennen kuin pojat tulevat. Hän hymyili ja katsahti minuun hätkähtäen. Maijan kasvot kävivät kalvakoiksi ja hymy tippui huulilta. Ohhoh, en ollut tunnistaa. Mitä sinä olet mennyt tekemään? Ajoin parran, totesin hymyillen kierointa hymyäni. Naiseni vetäisi savut tupakastaan ja katseli parvekkeelta ulos sisäpihalle, jossa lapset juoksentelivat leikeissään ja syksy alkoi värittää maisemaa. Minä kun luulin, että sinä pidit siitä että minä pidin siitä. Niin minäkin luulin, aluksi. Nyt tiedän mitä haluan. Maija hätkähti ja nosteli jalkojaan viileästä betonista. Nyt olisi tilaisuus sanoa mitä halusi ja varsinkin mitä ei halunnut. Sydän takoi ja käsiä hiotti, ettei tupakka meinannut pysyä käsissä, mutta nyt sen oli tultava. Sen mitä hän oli jo jonkin aikaa halunnut sanoa. - Nainen, se on loppu nyt.